

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla dr. Sárvári Nóra ügyvéd (címe) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek, a személyesen eljár alperes neve (alperes címe) alperes ellen személyhez fűződő jog megsértése miatt indított perében, a Fővárosi Bíróság 2007. október 15. napján meghozott, 19.P.24.969/2006/12. számú ítélete ellen a felperes részéről 13., az alperes részéről 14. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A peres felek a másodfokú költségeiket maguk viselik.

Kötelezi az alperest, hogy a Magyar Államnak külön felhívásra fizessen meg 9.000 (kilencezer) forint fellebbezési illetéket. A további le nem rótt 24.000 (huszonnégyezer) forint fellebbezési illetéket a felperes illetékmentessége folytán a Magyar Állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

A Pesti Központi Kerületi Bíróság előtt 23.P.88.050/2004. számon ... felperes által a ... I. rendű, a felperes neve II. rendű és az ... III. rendű alperes ellen indított per tárgya egy 1944. májusában a ...nál ... jogosult javára elhelyezett takarékbetétén alapuló követelés. A felperes - ... -keresetében az I. rendű alperes mögöttes szavatosi felelőssége mellett egyetemlegesen kérte kötelezni a betét visszafizetésére a II. és III. rendű alperest jogutódként arra tekintettel, hogy a betétet elfogadó bank teljes betétállománya 1948-ban a bankrendszer államosítása és központosítása során először a felperes nevéhez, majd az ...-hez került. Ezen túlmenően kérte a takarékbetét-szerződés érvénytelenségének megállapítását is. Az ügyben 2006. március 29-én tartott tárgyaláson a II. rendű alperes képviselőjében eljáró ügyvédjelölt a felperes azon nyilatkozatára, miszerint 1946 nyarán a nagynénjével bementek a

...ba, ahol felvettek egy jegyzőkönyvet, és abban maradtak, hogy a pénz maradjon aranypengőben, a következő kijelentést tette:

„Kikényszerítettnek ezt a szerződést lehet tekinteni. Nem véletlen, hogy kényszerből került a pénzösszeg elhelyezésre, de a gazdasági racionalitásnak volt ez egy megfelelő kifejezésű formája. Ez ellentmond a semmisségre történő hivatkozásnak. Ez a szerződés megerősítését jelenti. Mármost az, hogy ... 1946 tavaszán érintetlenül hagyta a takarékbetétkönyvet és nem vette az abban szereplő összeget ki.”

A tárgyaláson a bíróság kérdésére a II. rendű alperes képviselője előadta, hogy a gazdasági racionalitás alatt azt értette, hogy biztonsági szempontokból hagyta benn ... a takarékbetétkönyvben szereplő összeget. Kifejezte ... azt az akaratát, hogy a takarékbetétkönyv maradjon a pénzintézetnél és az ő kezelésében.

A perben a felperes képviselője (jelen eljárás alperese) 2006. augusztusában benyújtott előkészítő iratában előadta, hogy ez a nyilatkozat alátámasztja a II. rendű alperes helyetteseként eljáró ügyvédjelölt sérelmezett kirekesztő, fasiszta kijelentését, azaz hogy - legalábbis látszólag - a II. rendű alperes változatlanul kirekesztő, fasiszta ideológián alapuló politikai elvekre alapítja álláspontját, és próbálja ezzel ellenkérelmét alátámasztani, egyben befolyásolni a bíróságot. Kitért arra, hogy a tárgyaláson az alperesi oldalon derűtlenség, vihogás volt tapasztalható az általa felmutatott fényképek bemutatása közben. Ezzel azt kockáztatták, hogy némelyek antiszemita felhangokat hallhatnak ki a perből.

Visszatérve a II. rendű alperesnek tulajdonított kijelentésre, azt fejtette ki, hogy azt a téves elképzelést sugallja, hogy az ..., amely a II. világháborúban tevékeny szerepet vállalt a jogfosztott zsidóság kifosztásában ezt a gyakorlatot töretlenül folytatja, ma is ugyanazt a fasiszta, kirekesztő álláspontot képviseli.

A ... -i számában az „...” című cikkben is foglalkozott az üggyel.

A felperes jelen perben benyújtott kereseti kérelmében annak megállapítását kérte, hogy az alperes a 2006. augusztusában előterjesztett beadványában azon valótn állításaival, amelyek szerint az ... pervitele alkalmas olyan látszat keltésére, hogy ma is fasiszta, kirekesztő módon viszonyul a zsidóságot 1944-ben ért sérelmekhez, megsértette a felperes jóhírnevét.

Kérte a jogsértés megállapítását a ... című lap ...-i számában megjelent „...” című cikkben a tárgyaláson tett felperesi nyilatkozattal kapcsolatos közlés miatt is.

Kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest, hogy az elkövetett jogsértésekért valamelyik országos napilapban megjelentetett közleményével adjon elégtételt.

Ezen kereseti kérelmét a ... című műsorában adott alperesi nyilatkozattal és a ... című lap ...-i számában megjelent „...” című cikkben foglaltakkal kívánta alátámasztani.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Álláspontja szerint több kérdésben hiányzik a felperes keresetességi joga. A felperes egy folyamatban levő ügyben készített előkészítő iratban foglaltakat sérelmez. Előadta, hogy ügyvédként alkotmányos joga, hogy álláspontját a törvényes keretek között kifejtse. Tényközlés nem történt a részéről, csupán az ... képviselőjének nyilatkozatát értelmezte. A ... című lapnak nem nyilatkozott, az ott közöltekért nem felelős.

Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy az alperes azzal, hogy a Pesti Központi Kerületi Bíróság előtt folyamatban lévő 23.P.88.050/2004. számú perben a 2006. augusztusi előkészítő iratban az ott II. rendű alperesként eljáró felperes jogi képviselője által tett egyik nyilatkozat kapcsán olyan hamis látszatot keltett, hogy abban a felperes képviselője fasiszta, kirekesztő nyilatkozatot tett volna, és ez lenne a felperes álláspontja is, megsértette a felperes jóhírnév védelméhez fűződő személyiségi jogait.

Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül a megállapított jogsértésért magánlevélben fejezze ki sajnálkozását a felperesnek. Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította.

A költségekről úgy rendelkezett, hogy azt a peres felek maguk viselik. A le nem rótt 21.000 Ft kereseti illetékből 10.500 Ft megfizetésére az alperest kötelezte a Magyar Állam javára, külön felhívásra, míg a további 10.500 Ft illetéket a felperes illetékmentessége folytán a Magyar Állam viseli.

Az ítélet indokolásában az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy a PKKB előtt a felperes képviselője által tett nyilatkozat többféleképp értelmezhető, azonban a kijelentés szándékosan antiszemita, holocaust-tagadó volta, a zsidóság jogfosztása indokoltságának elismerése nem volt megállapítható. Az alperes akkor, amikor előkészítő iratában ilyen tartalmat tulajdonított a kijelentéseknek - és azt egyéb nyilvános közlései is megerősítették -, túllépett a véleménynyilvánítás alkotmányosan megengedett keretein. Erre tekintettel az elsőfokú bíróság a jogsértést megállapította, mivel a közöltek hamis látszatot keltettek. Ebben a körben nem adott helyt a felperes azon kereseti kérelmének, amely azt sérelmezte, hogy az előkészítő irat szerint a felperes képviselője a holocaust borzalmait ábrázoló fényképek bemutatásakor nevetgélt (vihogott). Ugyanis a felperes személyes érintettsége ezen közlés esetében nem állt fenn.

Az elsőfokú bíróság elutasította a felperes ... című lapban megjelent cikkben közzétettek miatt előterjesztett keresetét azzal, hogy az írás nem az alperes személyes nyilatkozatát, hanem annak a szerző általi interpretációját tartalmazta, amelyért az alperes nem felelős.

A felperes elégtételadásra irányuló keresetét eltúlzottnak találta, ezért magánlevélben kötelezte az alperest a nyilatkozat megtételére.

A perköltségről a Pp. 81. § (1) bekezdése szerint határozott.

Az elsőfokú ítélet ellen mindkét peres fél fellebbezést terjesztett elő.

A felperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatását kérte, keresetének megfelelően.

Előadta, hogy az előkészítő irattal kapcsolatos kereseti kérelme három részlet jogsértő jellegének megállapítására irányult. A jogi képviselő nevetgéléséről szóló közlés körében kifejezett kérelmet nem terjesztett elő, igényét úgy fogalmazta meg, hogy a részletek mindegyike egészében közvetítette azt a hamis látszatot, hogy a jogi képviselő fasiszta, kirekesztő nyilatkozatot tett.

A ...ban megjelent írás esetében kétségtelenül megállapítható, hogy az újságíró az információkat az alperestől szerezte be, a cikk az alperessel készített interjú összefoglalásának tekinthető. Erre utal az írás mellett az alperes fényképe, valamint a cikk bevezető szövege és záró sorai. Az alperes felelősségét amiatt sem mentheti ki,

mert a cikk ezen részei megegyeznek az alperes egyéb, per tárgyává tett nyilatkozataival. Álláspontja szerint a magánlevélben történő elégtételadás nem arányos a jogsértéssel, mivel az nagy nyilvánosság előtt történt. Utalt a című műsorára valamint a ... című lapban megjelent cikkekre.

Az alperes fellebbezése az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatására és a kereset elutasítására irányult.

Iratellenesnek tartotta az elsőfokú ítélet azon megállapítását, miszerint az alapeljárásban a felperes előadta, hogy 1946 tavaszán az akkori hitelbankkal olyan megállapodás jött létre, hogy az 1500 aranypengő értékű betét továbbra is letétben marad. A nyilatkozat valójában az volt, hogy a pénz aranypengőben maradjon. ... azért hagyta érintetlenül a betétkönyvet, mert a hatályos jogszabályok szerint nem vehette ki az abban szereplő összeget, ezt a jelen per felperesének képviselője is tudta, ezért a gazdasági racionalitást nem érthette az általa interpretált módon. Elfogadhatatlan, hogy ... nyilatkozata azt az akaratát fejezte ki, hogy a takarékbetétkönyv maradjon a pénztárnéknél, a moratóriumokra tekintettel nem volt szerződési akarata, ilyen kijelentést nem is tett. A felperes a per alatt vitatta, hogy az aranypengőnek bármilyen értéke lett volna 1945 évet követően, így nem hivatkozhat gazdasági racionalitásra. Mindezek alapján a korábbi perben tett kijelentést nem lehetett másként, csak az alperesi értelmezés szerint érteni. Ezt a magyar nyelv szabályai is alátámasztják. Az elsőfokú bíróság által félreérthetőnek minősített kijelentést szövegösszefüggésében vizsgálva, az alperes által kifejtettek véleménynyilvánításnak tekinthetők, amely nem alapoz meg jogsértést.

Hivatkozott arra, hogy a felperes keresetében a második és harmadik nyilatkozat tekintetében nem kérte jóhírneve megsértésének megállapítását. Az elsőfokú bíróság megsértette a Pp. 215. §-ban rögzített kötelezettségét, amely a keresethez kötöttséget tartalmazza.

Mivel a sérelmezett közlés alapjául szolgáló kijelentést a korábbi perben eljáró ügyvédjelölt tette, a felperes maga nem érintett. Az alperes részéről nem hangzott el olyan nyilatkozat, és azt a felperes sem sérelmezte, hogy azt az alperes a felperes neve véleményeként értelmezte volna.

Előadta, hogy nem állította, miszerint a felperesi kijelentés szándékosan antiszemita élű, holocaust tagadó megjegyzés lett volna, csupán ilyen lehetőség látszatáról beszélt. Az Alkotmány 61. § (1) bekezdésében biztosított jogával élve véleményt nyilvánított, nem közölt valótlan tény, ugyanis ez a kijelentés a felperes részéről elhangzott, tárgyalási jegyzőkönyvben rögzítést nyert.

Hivatkozott a Ptk. 5. § (1) és (2) bekezdésében foglaltakra, a Ptk. 75-78. §-aira, valamint a Legfelsőbb Bíróság PK 12. számú állásfoglalására, továbbá az Alkotmánybíróság 30/1992. (V. 26.) AB határozatára.

Kérdésesnek tartotta az alperesi legitimáció fennállását, mivel a per tárgyát képező kifejezést egy bírósági beadvány tartalmazza, amely az ügyfél képviseletében került előterjesztésre.

Utalt arra is, hogy a felperes közszereplő, akivel szemben a kritika megengedhetőségének határai tágabbak, mint a magánszemélyek esetében.

Az alperes kifejtette, hogy nyilatkozata megtételére a felperesnek a zsidósággal szemben alkalmazott kényszer, és a jogfosztó rendelkezésekkel kapcsolatos kijelentése készítette.

Álláspontja azt fejezi ki, hogy a felperes nézetei az érintett történelmi és társadalmi kérdésekről ellentétesek a társadalom értékrendjével, a közfelfogással és a józan gondolkodással. Azonban ez a vélemény nem minősül önkényesnek, indokolatlanul bántónak.

A vélemény és értékítélet akkor sem ad alapot a személyhez fűződő jog megsértésének megállapítására, ha téves vagy helytelen.

Hivatkozott az Alkotmánybíróság 48/1991. (IX. 26.), a 30/1992. (V. 26.) és a 37/1992. (VI. 10.) AB határozataiban foglaltakra, míg álláspontja szerint a 34/1994. AB határozatnak nincs relevanciája, mert tényállítás részéről nem történt.

Végül kitért arra, hogy a felperes magatartása a holocaust alatt történelmi tény, a nála kezelt értéktárgyak egy részét eltulajdonította, és a betét forint ellenértékét ma sem fizeti ki, továbbá nem ismeri el, hogy a perbeli takarékszerződés jó erkölcsbe ütközik.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében előadta, hogy az elsőfokú bíróság eljárási szabálysértést nem követett el. Kérte az elsőfokú ítélet fellebbezésével nem érintett részének helybenhagyását.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében fenntartotta korábbi álláspontját.

A fellebbezések nem alaposak.

Az elsőfokú bíróság a tényállás megállapításához szükséges mértékben lefolytatta a bizonyítási eljárást, amelyre alapított döntésével a Fővárosi Ítéltábla teljes körűen egyetértett, ezért az elsőfokú ítéletet a Pp. 253. § (2) bekezdése és a Pp. 254. § (3) bekezdése szerint helybenhagyta, annak helytálló indokai alapján.

A Fővárosi Ítéltábla mindenekelőtt azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság részéről nem történt eljárási szabálysértés, nem terjeszkedett túl a kereseten, annak keretein belül hozta meg döntését, így nem sértette meg a Pp. 215. §-ában foglaltakat.

Az ügy érdemi felülbírálata körében a Fővárosi Ítéltábla a következőkre alapította döntését.

Az Alkotmány 61. § (1) bekezdése a Magyar Köztársaság területén mindenki számára biztosítja a szabad véleménynyilvánítás jogát, ugyanakkor az 59. § (1) bekezdésében védelemben részesíti a jóhírnév védelméhez való jogot is.

A Ptk. 75. § (1) bekezdése értelmében a személyhez fűződő jogokat mindenki köteles tiszteletben tartani, e jogok a törvény védelme alatt állnak. Ezzel a rendelkezéssel a Ptk. védelmet kíván nyújtani a személyiség megsértésének mindenféle megnyilvánulásával szemben, ezen belül pedig a legjelentősebb személyhez fűződő jogokat külön is nevesíti.

A Ptk. 78. § (1) bekezdése alapján a személyhez fűződő jogok védelme kiterjed a jóhírnév védelmére is. A (2) bekezdés szerint a jóhírnév sérelmét jelenti különösen, ha valaki más személyre vonatkozó, azt sértő, valótlan tényt állít vagy híresztel.

A hírnév a személy társadalomban betöltött szerepének értékelését befolyásoló ismereteket jelenti. Az olyan valótlan és az érintett személy hátrányos megítélésére alkalmas közlés lehet hírnévrontó, amely valamilyen tényt fejez ki, nyíltan vagy burkoltan. Így a jogvédelem abban az esetben indokolt, ha a sérelem objektív valótlanságot tartalmazó tényállítás útján vagy valós tények hamis színben való feltüntetésével valósul meg.

A jóhírnév sértés megállapítása vonatkozásában a Fővárosi Ítéltábla osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját.

A Ptk. 85. § (1) bekezdése szerinti felperesi keresetösségi jog fennállt, mivel az alperesi nyilatkozat egyértelműen a felperes személyére vonatkozott. Egyúttal az alperes objektív jogkövetkezményekért való felelőssége is megállapítható, ugyanis az alperes - bár ügyvédi tevékenysége ellátása során - azonban saját magatartásával, nyilatkozatával valósította meg a perben sérelmezett közlést.

A perbeli esetben a bíróságnak a közlés jogsértő jellegének elbírálásakor azt is vizsgálat tárgyává kellett tenni, hogy az alperes kijelentését megalapozta-e a felperes előzőleg tett nyilatkozata.

A nyilatkozatok értékelésénél figyelemmel kellett arra lenni, hogy nem csupán az alperes nyilatkozata, hanem a felperesi nyilatkozat sem ragadható ki a szövegösszefüggésből. Nem önmagában, hanem szöveggörnyezetében kell az érintett felperesi mondatot értékelni, a későbbi alperesi nyilatkozat tükrében.

A peradatok szerint a felperes a másik per tárgyalásán tett kijelentése azt követően hangzott el, hogy a per felperese, ... úgy nyilatkozott, hogy 1946 nyarán a nagynénjével bementek a ...ba, ahol felvettek egy jegyzőkönyvet, és abban maradtak, hogy a pénz maradjon aranypengőben. A jelen per felperese szerint ezt a szerződést lehet kikényszerítettnek tekinteni. Majd hozzáfűzte, hogy „nem véletlen, hogy kényszerből került a pénzösszeg elhelyezésre, de a gazdasági racionalitásnak volt ez egy megfelelő kifejezésű formája. Ez ellentmond a semmisségre történő hivatkozásnak. Ez a szerződés megerősítését jelenti. Mármint az, hogy ... 1946 tavaszán érintetlenül hagyta a takarékbetétkönyvet és nem vette az abban szereplő összeget ki.”

A későbbiekben a tárgyaláson a bíróság kérdésére azt is előadta, hogy a gazdasági racionalitás alatt azt értette, hogy biztonsági szempontokból hagyta benn ... a takarékbetétkönyvben szereplő összeget. Kifejezte ... azt az akaratát, hogy a takarékbetétkönyv maradjon a pénzintézetnél és az ő kezelésében.

A jelen per felperese által képviselt alperes a következő tárgyaláson kérte a jegyzőkönyv kijavítását a nyilatkozat pontos rögzítése érdekében, azonban a bíróság a kérelmet elutasította. Ugyanakkor az eljáró bíró a jegyzőkönyvben rögzítette, hogy a per alperesei részéről sem írásban, sem szóban olyan beadvány nem érkezett, amelyben kétségbe vonták volna a II. világháborúban és azt követően a zsidóság részére elkövetett atrocitásokat.

A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy a felperes korábbi nyilatkozata nem tartalmazott olyan tényeket, közléseket, amelyekre alapítható lett volna a sérelmezett alperesi kijelentés.

Az alperes a közléssel a folyamatban levő perben a jogvitában szükségszerűen elhangzó érvelésen túlmenően az eseményeket a tárgyalás érdemi folyamatából kiragadva oly módon tüntette fel a felperest, mint aki a zsidó állampolgárok jogfosztásának indokoltsága, ésszerűsége mellett érvelt volna, holott erre a felperes nem szolgáltatott semmiféle alapot. Az alperesi nyilatkozat nem az objektív valóságot fejezi ki, mivel olyan tartalmat tulajdonított a felperesi nyilatkozatnak, ami abban nem szerepelt. Olyan utalás sem volt kiolvasható, kihallható, amely a logika általános szabályai szerint alapot adna az alperesnek az általa kifejtett összefüggésre.

A kijelentések jogsértő jellegének elbírálása körében a másodfokú bíróság arra mutat rá, hogy az adott magán- vagy jogi személy híre csak akkor lehet a társadalmi

értékelésének reális alapja, csak abban az esetben juthat valódi értékének megfelelő szerephez a személye a társadalomban, ha a rá vonatkozó közlések az objektív valóságot tükrözik.

Amennyiben a megbírált személy nyilatkozatát tévesen ismertetik, és ezzel az érintett személyiségét érintően tesznek, vagy fejeznek ki valótlan állítást vagy tüntetnek fel való tényt hamis színben, akkor a bírálathoz jogszértő.

A Legfelsőbb Bíróság egy hasonló kérdéseket felvető jogvitában hozott Pfv.IV.20.157/2001/5. számú döntésében már kifejtette, hogy megvalósítja a személyiségi jogszértést az igény érvényesítőjének valós ténybeli alap nélkül szélsőséges nézeteket valló személyekkel történő egy sorba helyezése.

A másodfokú bíróság megítélése szerint is az alperes mindenfajta ténytartalom nélkül hozta összefüggésbe a felperes személyét egy olyan társadalmi jelenséggel, szélsőséges nézetekkel, amelyet a társadalmi közfelfogás elítél, negatívan értékel, így arra a következtetésre jutott, hogy az alperesi közlés a felperesi nyilatkozat tartalma vonatkozásában alkalmas volt hamis látszat keltésére.

A Fővárosi Ítéltábla is osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját abban, hogy a nevetgélésről közöltek esetében a felperes valóban nem tekinthető érintettnek. Az ezzel összefüggésben keltett hamis látszatkeltés miatt megállapítani kért jogszértést pedig az elsőfokú ítélet tartalmazza, amikor a jogszértést összefoglaló módon határozta meg, a keresetnek megfelelően.

Mindezek alapján az elsőfokú bíróság a Ptk. 84. § (1) bekezdésének a) pontja szerint helyesen állapította meg a felperes jóhírnév védelméhez fűződő személyiségi joga megsértését, azt meghaladóan alappal utasította el a keresetet.

Az alperes tagadta, hogy a ... című lapnak nyilatkozatot adott. Erre tekintettel a felperest terhelte annak bizonyítása, hogy a felperes beszámolója alapján jelent meg a cikk. Ezt a felperes - az alperes tagadásával szemben őt terhelő bizonyítási kötelezettség ellenére - nem tudta igazolni a perben, ezért helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor az ezzel kapcsolatos keresetet is elutasította.

Az elégtételadás (Ptk. 84. § (1) bekezdés c) pont) módját is helytállóan határozta meg az elsőfokú bíróság. Az elégtételadás módjának, a nyilvánosság biztosításának meghatározásánál vizsgálni kell, hogy a jogszértés milyen módon történt, a jogszértő magatartással összefüggésben milyen körben vált ismertté.

Az alperes jogszértése a perbeli nyilatkozat miatt került megállapításra, a ...ban megjelentek miatt a bíróság a jogszértést nem állapította meg, ezen közlések vonatkozásában az alperes felelőssége nem áll fenn, ezért a nagy nyilvánosságot biztosító napilapban való elégtételadás elrendelését a jogszértés módja nem indokolja.

A fellebbezési eljárásban felmerült költségről a Pp. 81. § (1) bekezdése szerint határozott, figyelemmel az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 5. § (1) bekezdésének i) pontjára, a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdésére és 14. §-ára, valamint arra, hogy az alperes fellebbezésén lerótt 15.000 Ft illetéket, így csupán a fennmaradó 9.000 Ft megfizetésére köteles.

Budapest, 2008. szeptember 30.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s. k.
a tanács elnöke

Böszörményiné dr. Kovács Katalin s. k. . Győriné dr. Maurer Amália s.k.
előadó bíró bíró

A kiadmány hitelül:
tisztviselő